

גמ"ר 2656/04/16 - מדינת ישראל נגד יוסף ג'קמן

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

12 מאי 2022

גמ"ר 2656-04-16 מדינת ישראל נ' ג'קמן

לפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי

בעניין: 1 מדינת ישראל

באמצעות עו"ד ראמי סלאמה

המאשימה

נגד

1 יוסף ג'קמן באמצעות עו"ד אלי סבן

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של גרם מוות ברשלנות, על פי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וסעיפים 40 ו-64 (גרימת מוות בנהיגה רשלנית) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961.

3. כעולה מכתב האישום, ביום 7.12.14, סמוך לשעה 9:30, נהג הנאשם באוטובוס "וולוו", שמספרו 7220170 (להלן - האוטובוס), והתקרב לצומת הרחובות דרך הארבעה ורחוב העצמאות, בעכו, מכיוון דרום לצפון.

באותה עת חצה את הכביש, מימין לשמאל, כיוון נסיעת הנאשם, במעבר החציה, ברחוב העצמאות, מר בוריס פישמן ז"ל יליד שנת 1932 (להלן: "המנוח"). משהספיק המנוח לחלוף על פני חזית האוטובוס, במעבר החציה, פגע הנאשם במנוח עם דופן קדמית שמאלית מאחורי הגלגל הקדמי שמאלי של האוטובוס. המנוח נפל ונגרר למרחק של כ-4 מטרים (להלן - התאונה). הנאשם עצר את האוטובוס רק אחרי שעד ראייה דפק לו על החלון ואמר לו שפגע במנוח. כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח, וביום 11.12.14, מצא את מותו בבית החולים בנהריה.

4. הנאשם כפר באחריותו לגרימת התאונה, ולאחר ניהול הוכחות, הורשע באישומים המיוחסים לו בכתב האישום, תוך שקבעתי שרשלנותו היא אשר הובילה להתרחשות התאונה ותוצאתה הטראגית.

טיעוני המאשימה לעונש

5. המדינה עתרה למתחם ענישה שכולל מאסר שבין שנה לשנתיים, וביקשה למקם את הנאשם ברף הנמוך שלו, בשל העדר עבר תעבורתי ופלילי, פסילה שבין 7-15 שנים, מאסר מותנה, פסילה על תנאי, ופיצוי למשפחת המנוח.

הוטעם שמידת הפגיעה בערך המוגן של שמירה על חיי אדם מצויה ברף הגבוה ביותר, נוכח אובדן חיי אדם. אשר לרף הרשלנות נטען שזה בינוני-גבוה, בהתקיימן של חובות הזהירות השונות שהנאשם הפר באירוע, כמצוין בהכרעת הדין. צוין שאין מדובר ברף העליון מאחר שהנאשם לא פגע במנוח עם חזית האוטובוס, ובעת הפגיעה המנוח כבר הספיק לחצות חלק ממעבר החציה, ורק בעת שהנאשם פנה שמאלה, פגע במנוח עם דופן שמאל של האוטובוס.

בכל הקשור למדיניות הענישה, הפנתה המאשימה בטיעוניה לפסיקת בית המשפט העליון, שלפיה קיימים 3 כללים מנחים, בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית, האחד, שמן הראוי להטיל עונש מאסר בפועל, בשל ערך קדושת החיים, השני, משקלן הנמוך של הנסיבות האישיות, בשונה מעבירות אחרות, והשלישי, אמת המידה שקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות (ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (16.11.09)).

אשר למתחם הענישה, הפנתה המדינה לאסופת פסיקה, שלשיטתה, הנסיבות ורף הרשלנות בה דומים.

אשר לענישה בתוך המתחם הטעים ב"כ המדינה שמדובר בנאשם נורמטיבי, שעברו נקי, והתסקירים שהוגשו בעניינו, בעיקרם חיוביים, וכעולה מהם, הנאשם לוקח אחריות, אם כי לא מלאה, והערכת הסיכון שנשקפת ממנו נמוכה.

עוד ציין ב"כ המדינה שאמנם מדובר בתאונה משנת 2014, אולם תוצאתה קטלנית, והנאשם בחר לנהל את המשפט.

טיעוני ההגנה לעונש

6. הסנגור הדגיש את עברו התעבורתי הנקי של הנאשם, שנוהג זה כ-54 שנים, גמא, במסגרת עבודתו כנהג אוטובוס, קילומטרים רבים, משך שנים ארוכות, ולא ביצע ולו עבירת תעבורה אחת. הוטעם שאף לאחר המקרה לא נרשמה לחובת הנאשם כל עבירת תנועה. צוין שהנאשם אדם נורמטיבי ונעדר כל עבר פלילי, לאורך השנים התנדב במשטרה וסייע לאנשים רבים, וברשותו תעודת מינוי לשוטר מיוחד ותעודת הערכה של התנדבות למשטרה, אותם הציג בפני קצינת המבחן. צוין שהנאשם מטפל מדי יום באמו, בת ה-92, וגם בכך יש להתחשב.

אשר לרף הרשלנות, התבקש בית המשפט להגדירו ברף הבינוני-נמוך. צוין שלא נלוו לתאונה עבירות נוספות, כגון, מהירות, או שימוש בטלפון נייד, ומדובר בחוסר תשומת לב רגעית.

עוד עתר הסנגור להתחשב לקולא בחלופי הזמן מהתאונה, כ-7 שנים, בציינו שהנאשם אמנם ניהל משפט הוכחות, וזכותו לעשות כן, אולם ההליך התנהל באופן ענייני.

הסנגור הטעים שהתסקירים שהוגשו הם חיוביים, ומצביעים על התפתחות חיובית שחלה אצל הנאשם בכל הקשור לחיבור לאירוע התאונה, ולמות המנוח. הנאשם, צוין, השתתף בטיפול קבוצתי, מביע צער עמוק על מות המנוח והמחשבה על כך מלווה אותו מאז התאונה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען שבתו סובלת ממספר מחלות, והנאשם מסייע לה, ואשתו אובחנה כחולת סרטן, בשנת 2018, ונמצאת במעקבים ובטיפולים כימותרפיים וביולוגיים, אחת לחודשיים, למשך שנתיים, ירדה בתפקודה היומיומי, וזקוקה לעזרה בבית ולליווי אישי של הנאשם לטיפולים. צוין שאשת הנאשם חלתה בקורונה, ואושפזה במצב קשה בבית חולים, וסובלת מהשלכות המחלה, כאבי שרירים וחולשה כללית. הוגשו מסמכים רפואיים לעניין זה (ט/1).

במכלול נתונים זה, עתר הסנגור להשית על הנאשם מאסר בעבודות שירות, שיהא קצר מהעונש המירבי שניתן להטיל במסגרת זו. בית המשפט הופנה לפסיקה, שלשיטת הסנגור, בנסיבות חמורות יותר, בעבירה של גרם מוות ברשלנות, הוטל עונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

אשר לרכיב הפסילה, צוין שפסילת הנאשם משמעותה אובדן הכנסה למשפחתו של הנאשם, ויש לתת משקל רב להיותו נהג זהיר, שעברו נקי.

אשר להמלצת שירות המבחן להטלת פיצוי על הנאשם, צוין שככל הנראה התקיים הליך אזרחי, ואם יחליט מותב זה להטיל רכיב של פיצוי, התבקש שזה יהא סביר.

הנאשם הופנה לממונה על עבודות שירות, לקבלת חוות דעת בעניינו, ונמצא שהוא מתאים לעבודות שירות במגבלות.

קביעת מתחם העונש ההולם

חומרת העבירה, הערך החברתי המוגן ומידת הפגיעה בו

7. הערך החברתי המוגן שעומד ביסוד עבירה של גרימת מוות ברשלנות הוא ערך קדושת החיים (ראו רע"פ 548/05 לז' 19.1.2006). מידת הפגיעה בערך המוגן, במקרה שלפני, היא ברף העליון - המנוח מצא את מותו כתוצאה מהתאונה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות (קביעת רף הרשלנות של הנאשם)

8. רף הרשלנות

בהתאם לקביעותי בהכרעת הדין, התאונה ותוצאתה הקטלנית, ארעה עקב רשלנותו של הנאשם, שבאה לידי ביטוי בכך שהנאשם לא הבחין במנוח, בעת שהלה התקרב למעבר החציה, ובעת שחצה את מעבר החציה. זאת, כששדה ראיתו של הנאשם, הן מהצומת בו עמד, והן בעת שהחל את פניתו שמאלה, היה פתוח לפנים, לעבר המדרכה ממנה הגיע המנוח, ולעבר מעבר החציה.

עוד קבעתי שהנאשם לא האט את מהירות נסיעתו, ולא עצר את האוטובוס, כפי שהיה עליו לעשות, שעה שהמנוח ירד אל עבר מעבר החציה והחל לחצותו, וחלף זאת, האיץ את מהירות נסיעתו, בהתקרבו למעבר החציה, והחל לחצותו. כתוצאה מכך, לאחר שהמנוח חלף על פני חזית האוטובוס, נפגע המנוח מדופן קדמית שמאלית של האוטובוס. כך גם נקבע שהנאשם אף לא הבחין במנוח בעת שפגע בו, ולאחר הפגיעה המשיך בנסיעה רגילה עד שנעצר על ידי עובר אורח.

כתוצאה מהתאונה, בהתאם לקביעותי בהכרעת הדין, מצא המנוח את מותו בבית החולים, מספר ימים לאחר האירוע.

בהכרעת הדין התייחסתי לחובות הזהירות המוגברות שהיו מוטלות על הנאשם והופרו על ידו באירוע התאונה. חובות זהירות מוגברת שמוטלות על נהג בהתקרבו למעבר חציה, לוודא שאין עליו או בקרבתו הולכי רגל, וכן להאט את מהירות נסיעתו, בהתקרבו למעבר החציה, ובמידת הצורך, אף לעצור את רכבו, ולאפשר להולכי רגל שחוצים את מעבר החציה להשלים את החציה בבטחה. זאת, בפרט כשמדובר בהולך רגל שהוא קשיש. כן צוינה חובת הזהירות המוגברת שמוטלת על הנאשם מכח היותו נהג אוטובוס ציבורי, מקצועי, שמצוי תדיר על הכביש, ונוהג ברכב כבד, שנדרש, בשל כך, לנהיגה זהירה יותר.

בהכרעת הדין נקבע שלו הנאשם היה נוהג בזהירות, תוך שימת לב לתנאי הדרך, בנקל הייתה נמנעת התאונה.

המאשימה, כאמור, ביקשה להגדיר את רף הרשלנות באירוע כרף בינוני-גבוה, ולא ברף הגבוה ביותר, בהתחשב בכך שהפגיעה במנוח הייתה עם הדופן השמאלית של האוטובוס, לאחר שהמנוח החל לחצות את מעבר החציה, ולא עם חזית האוטובוס.

נוכח קביעותי האמורות בהכרעת הדין, ובהתחשב בחובות הזהירות השונות שהפר הנאשם, אני קובעת שרמת הרשלנות במקרה שלפני היא ברף הבינוני-גבוה.

לא מצאתי למקם את הנאשם ברף הרשלנות הגבוה ביותר, שכן אין מדובר בנאשם שביצע את העבירה תוך כדי נהיגה פרועה או נהיגה במהירות מופרזת, או עבירה חמורה נלווית אחרת.

מדיניות הענישה בעבירה של גרם מוות ברשלנות

9. בית המשפט העליון עמד, לא פעם, על כך, שמן הראוי, לגזור על מי שגרם למותו של אדם ברשלנות, מאסר לריצוי בפועל ותקופת פסילה הולמת, נוכח ערך קדושת החיים והצורך להלחם בקטל בדרכים, המחייבים הטלת ענישה מרתיעה. זאת, גם כאשר מדובר באנשים נורמטיביים, אשר העולם העברייני זר להם ומטבע הדברים יתקשו להתמודד עם מאסר מאחורי סורג ובריח. הנימוק לכך הוא שאל מול הקושי אותו חווה הנאשם שגרם לתאונת הדרכים הקטלנית, ניצבים נפגעי הקטל בדרכים שחיהם נגדעו וכן בני משפחתם שחיהם השתנו ולא ישובו עוד לעולם להיות כשהיו (ראו ע"פ 1920/14 מדינת ישראל נ' אבירם (26.4.15) וע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (16.11.09)).

עם זאת, קבע בית המשפט העליון, שבנסיבות חריגות ומיוחדות, ניתן לחרוג מהכלל של מאסר לריצוי בפועל, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, ובית המשפט עשוי להסתפק במאסר לריצוי בעבודות שירות ופסילת רישיון לזמן ארוך.

10. כך, ברע"פ 9909-17 מאיר דרויש נ' מדינת ישראל (1.1.18), אליו הפנתה המאשימה, הורשע נהג אוטובוס, בגרימת מוות ברשלנות, לאחר שפגע, עם חזית האוטובוס, בהולכת רגל, שחצתה מעבר חציה, וגרם למותה, ונקבע רף רשלנות בינוני-גבוה, ערכאת הערעור הפחיתה את עונש המאסר בן 14 חודשים שנגזר על הנאשם, ל-9 חודשים, נוכח רשלנות המנוח, והותירה את יתר רכיבי הענישה על כנם, פסילה בת 10 שנים, מאסר מותנה בן 18 חודשים, קנס בסך 5,000 ₪ ופיצוי כספי בסך 15,000 ₪. דובר בנהג שנוהג משנת 1976 ולחובתו 16 הרשעות, שהתיישנו, מתוכן 5 תאונות דרכים, והנהג לא נטל אחריות על התאונה. בר"ע שהוגשה נדחתה.

בעפ"ת (מחוזי חי') 33548-11-19 עדנאן בדוי נ' מדינת ישראל (16.01.2020), אליו הפנתה המאשימה, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, לאחר שנהג אוטובוס פגע בהולכת רגל שחצתה מעבר חציה, דחה בית המשפט המחוזי ערעור על עונש שכלל שנת מאסר, שנת מאסר מותנה, פסילה בת 8 שנים, קנס בסך 4,000 ₪, והתחייבות, בציינו שרף הרשלנות בינוני-גבוה, התאונה התרחשה על מעבר חציה, והמערער, נהג מקצועי, לא הבחין כלל במנוחה.

11. מנגד, בגמ"ר (תל אביב-יפו) 10621-02-18 פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי) נ' וגנר בן ציון (3.3.20), אליו הפנתה המאשימה, שם הורשע נהג אוטובוס בגרימת מוות ברשלנות, של הולך רגל שחצה מעבר חציה,

ונקבעה רשלנות רגעית, בינונית, כשבמהלך נסיעתו הפנה הנהג מבטו אל נוסעת ששוחחה עמו, בהתחשב בגילו של הנאשם, המנעותו מפלילים, הענישה העצמית והמעמסה הנפשית וחומרת נסיבות התאונה ותוצאותיה, הוטל עונש של 9 חודשי מאסר, בעבודות שירות, שנת מאסר מותנה, פסילה בת 5 שנים, ופיצוי בסך 12,000 ₪. נקבע מתחם ענישה לעבירה של גרימת מוות ברשלנות שנע בין 6 חודשי מאסר, שיבוצעו בעבודות שירות, ל-3 שנות מאסר, ופסילה שבין 3 שנים לשנים רבות, לצד רכיבים נוספים.

12. הפסיקה הכירה בטעמים נוספים, מלבד רשלנות רגעית, המקיימים את אותן נסיבות מיוחדות וחריגות בשלן לא הוטל מאסר, מאחורי סורג ובריא, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

כך, בעפ"ת (מחוזי נצ') 29470-07-10 פיליפ אשר פסמניק נ' מדינת ישראל (11.01.2011), בגרימת מוות ברשלנות של שני אנשים, שנבעה מנסיעה במהירות בלתי סבירה שלא תאמה את תנאי הדרך, נדחה ערעור על עונש מאסר בפועל, בעבודות שירות, בן 6 חודשים, תוך שצוין שאמנם הרשלנות ברף ממשי, ואין מדובר בהתרשלות רגעית, והמערער לא הביע חרטה ממשית, אולם בית המשפט קמא איזן כראוי בין השיקולים השונים, השיהוי בהגשת כתב האישום, תרומת המנוחים לתאונה, ששהו על כביש עירוני במקום חשוך לחלוטין, עברו התעבורתי הנקי, יוצא הדופן של המערער, שאוחז ברישיון נהיגה 36 שנים, ללא כל עבירת תעבורה, כשמאז התאונה, חלפו כ-7 שנים, ולא נרשמה עבירה נוספת, ועשייתו למען בטחון המדינה.

בע"פ 1319/09 משה כהן נ' מדינת ישראל (13.05.2009), שם הורשע המערער, נהג משאית, בעבירה של גרם מוות ברשלנות, לאחר שפגע בהולך רגע שחצה מעבר חציה, הומרו 12 חודשי מאסר, שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי, ל-6 חודשי מאסר, בעבודות שירות, בהנתן נסיבות קשות ויוצאות דופן הקשורות למצבו הבריאותי החריג של בנו.

13. ההגנה הפנתה למקרים בהם בגרימת מוות ברשלנות, כשנקבעה רמת רשלנות בינונית, הסתפק בית המשפט במאסר בדרך של עבודות שירות. כך, בת"פ (מחוזי ת"א) 14070-07-19 מדינת ישראל נ' חוסן סטל (07.02.2021), בעבירות של גרם מוות ברשלנות ונהיגה בחוסר זהירות, ברף רשלנות בינוני, כשהנאשם בן 22, והיה נתון במעצר בית מלא למשך שנה, נגזרו 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, ופסילה בת 10 שנים. בגמ"ר (חדרה) 12232-01-20 מדינת ישראל נ' סלאח סעאידה (6.1.22), בעבירות של גרם מוות ברשלנות ואי מתן זכות קדימה, כשנהג רכב משא, מערבל בטון, פגע במנוחה על מעבר חציה, ונקבע רף רשלנות בינוני, נגזרו 9 חודשי מאסר, בעבודות שירות, ופסילה בת 10 שנים, כשלחובת הנאשם, בן 28, 16 הרשעות, והנאשם נעדר דפוס עברייני ונטל אחריות.

14. בהינתן הפסיקה האמורה, ועל רקע הגדרת רף הרשלנות במקרה שלפני כרף רשלנות בינוני-גבוה, אני קובעת שמתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל, בעבודות שירות ל-24 חודשי מאסר בפועל, פסילה, שנעה בין 7 שנות פסילה ל-15 שנים, לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה, פסילה מותנית, התחייבות, קנס ופיצוי למשפחת המנוח.

העונש הראוי לאחר קביעת מתחם העונש ההולם

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

15. לקיחת האחריות על ידי הנאשם

הנאשם במקרה שלפני בחר לכפור בעובדות כתב האישום ולנהל תיק הוכחות עד להכרעת הדין, בה הורשע בעובדות המפורטות בכתב האישום.

מתסקירי המבחן שהוגשו בתיק עלה שהנאשם מתקשה ליטול אחריות מלאה על האירוע. בתסקיר הראשון צוין שהנאשם תיאר את התאונה כך שבעת שעבר את מעבר החציה לא הבחין באיש, ולתחושתו, המנוח נפל או החליק, ועל כן קיבל מכה מצידו האחורי של האוטובוס.

בתסקיר השני שבה וציינה קצינת המבחן שהנאשם מתקשה ליטול אחריות מלאה. עם זאת צוין שניכרת תנועה מסוימת ביכולתו של הנאשם ליטול אשמה על תוצאות מעשיו, כך שלעיתים הנאשם מחובר לכך יותר ולעיתים מרחיק זאת ממנו.

בתסקיר השלישי צוין שאחריותו של הנאשם לעבירה עדיין אינה שלמה, וההערכה היא שבשל זהותו הפנימית כאדם שומר חוק ונהג אחראי, קיים אצלו קושי להודות בנהיגה ברשלנות, והנאשם מתקשה להכיל מצב של אחריות לפגיעה קטלנית באדם אחר.

בהתאם לתיקון 113 לקיחת אחריות מלאה של נאשם יש בה משום שיקול לקולה, אולם בענייננו, הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשיו.

עברו התעבורתי של הנאשם

16. הנאשם, יליד 1951, נהג משנת 1968, כ-54 שנים, ועובד כ-20 כנהג אוטובוס. בכל התקופה הזו לא צבר הנאשם לחובתו ולו עבירת תעבורה אחת. אף לאחר האירוע, מששב הנאשם לעבודתו כנהג אוטובוס, לא נרשמה לחובתו כל עבירה. כך גם נעדר הנאשם רישום פלילי.

בהתחשב בוותק נהיגתו של הנאשם, והיותו נהג אוטובוס, שמצוי תדיר על הכביש, עברו התעבורתי הנקי, וללא הרבב של הנאשם, מעיד על נהג נורמטיבי, שומר חוק, שלאורך כל חייו הקפיד לנהוג בזהירות, ואירוע התאונה הוא חריג לאופן התנהלותו בכביש.

תסקירי שירות המבחן ונסיבותיו האישיות של הנאשם

17. הנאשם, בן 70, נשוי ואב ל-3 (בגילאי 46-39). לדבריו, סובל ממחלת הסכרת, מטופל ומאוזן, וכן סובל ממחלת פסוריאזיס. במשך כ-20 שנה עובד כנהג בחברת אוטובוסים, וכיום, על אף גילו, ממשיך לעבוד, בשל צרכיה הכלכליים של המשפחה.

כעולה מתסקירי המבחן, הנאשם שולב בקבוצה טיפולית ייעודית לנהגים שהיו מעורבים בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, במטרה להעמיק אצלו את כל הקשור לאחריותו לתאונה ולתוצאותיה, ולעבד את תחושותיו בעקבות התאונה, ותוצאותיה הטרטוריות. צוין שהנאשם השתתף בקבוצה באופן פעיל, וההליך הטיפולי היווה עבורו מסגרת בה הצליח להתחבר לתוצאות העבירה.

קצינת שירות המבחן עמדה על כך שבמפגשי הקבוצה הראשונים ביטא הנאשם חרדות ניכרות מההליך המשפטי, גילה עמדה הגנתית ביחס למידת אחריותו למות המנוח, והיה עסוק בניתוח נסיבות התאונה ומיזעור חלקו בה, אולם, בהמשך,

ככל שנחשף למשתתפים אחרים, שנטלו אחריות מלאה, והתמודדו עם רגשות אשם, שיתף באשמה, שמלווה אותו מדי יום, מאז התאונה, והביע כאב על מות המנוח.

בכל הקשור להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, התרשם שירות המבחן מאדם שלאורך השנים שומר על יציבות במישורי חייו השונים, ושואף להתנהל מתוך עולם ערכים נורמטיבי ונעדר מעורבות פלילית. כך גם צוינה יכולת תקינה לוויסות דחפים ולהתנהלות מתוך תכנון וחשיבה מוקדמים. קצינת המבחן העריכה שהסיכון להישנות עבירות נמוך.

קצינת המבחן ציינה, לאורך התסקירים, את הקושי של הנאשם ליטול אחריות מלאה על האירוע, ולהערכתה הדבר נובע מזהותו הפנימית, כאדם שומר חוק ונהג אחראי, שמתקשה להודות שנהג ברשלנות, ולהכיל מצב של אחריות לפגיעה קטלנית באדם אחר. עם זאת צוין שהנאשם מחובר לאשמה וחש מיוסר על כך שגרם למות אדם, ומביע אמפתיה כלפי משפחתו של המנוח.

שירות המבחן המליץ על הטלת עונש של מאסר בעבודות שירות, לצד צו מבחן, למשך שנה, שיסייע לנאשם לעבד את השלכות גזר הדין על חייו, וצוין שבהתאם לצרכיו, תגובש עבורו תכנית טיפולית. עוד הומלץ על תשלום פיצויים למשפחת המנוח.

18. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, שקלתי בכובד ראש את נימוקיהם, ועיינתי בתסקירי המבחן, סבורני שנכון וצודק יהא להשית על הנאשם עונש של מאסר, הן בשל רף הרשלנות שנקבע, והן בשל תוצאתה הטראגית של התאונה בה נגדעו חייו של המנוח.

עם זאת, ומבלי שאקל בתוצאת התאונה והשלכותיה על משפחת המנוח, והגם שקבעתי שרמת הרשלנות במקרה שלפני מצויה ברף הבינוני-גבוה, והדבר יכול היה להצדיק השתתף מאסר מאחורי סורג ובריה, אני סבורה שאין זה המקרה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריה.

סבורני שבנסיבות שלפני, מאסר בדרך של עבודות שירות, לתקופה המרבית, של 9 חודשים, יענה על מכלול השיקולים אותם יש להביא בחשבון בעת גזירת דינו של הנאשם שלפני.

בקביעתי זאת נתתי משקל לעברו הנקי וללא הרבב של הנאשם, שנוהג זה כ-54 שנים, ועובד כ-20 שנה כנהג אוטובוס, ובמסגרת עבודתו זו צבר שעות רבות על הכביש, וכל אותן שנים לא נרשמה לחובתו ולו עבירת תעבורה אחת. יתירה מכך, אף לאחר המקרה, כעולה מדברי הסנגור, שב הנאשם לעבודתו כנהג אוטובוס, וגם מאז, משך כשבע שנים, לא נרשמה לחובתו כל עבירה נוספת.

לצד התנהלותו הזהירה של הנאשם בכביש, שקלתי גם את תסקירי המבחן שהוגשו במסגרת ההליך, שהם חיוביים בעיקרם, ומצביעים על אדם נורמטיבי ששומר על יציבות במישורי חייו השונים ובעל יכולת תקינה לוויסות דחפים. כעולה מהתסקירים אירוע התאונה מלווה את הנאשם מדי יום, והנאשם חש מיוסר על כך שגרם למות אדם, ומביע אמפתיה כלפי משפחתו של המנוח. אני ערה לכך שלנאשם קיים קושי ליטול אחריות מלאה על האירוע, אולם קצינת המבחן ציינה שמקורו בזהותו הפנימית של הנאשם כנהג שומר חוק, שמתקשה להכיל את אחריותו לאירוע בו נקטלו חיי אדם.

שירות המבחן ציין שהערכת הסיכון להישנות העבירה נמוכה, והמליץ על הטלת עונש של מאסר בעבודות שירות.

שקלתי בעניין זה גם את דברי סנגורו של הנאשם, שכעולה מהם, לאורך השנים התנדב הנאשם במשטרה והוא אוחז בתעודת מינוי לשוטרי מיוחד ותעודת הערכה של התנדבות למשטרה, אותם הציג בפני קצינת המבחן.

לצד אלה, הבאתי בחשבון אף את העובדה שאשתו של הנאשם אובחנה כחולת סרטן, בשנת 2018, ומצויה במעקב רפואי, ובתו סובלת ממספר מחלות, והנאשם מלווה אותן ומסייע להן.

עם זאת, ועל מנת לערוך את האיזון הראוי בין רכיבי הענישה השונים, נוכח הטלת מאסר, בעבודות שירות, תוטל על הנאשם פסילה ארוכה ומשמעותית, בת 10 שנים.

אינני מתעלמת מכך שהנאשם חזר לעבוד כנהג אוטובוס, לצורך פרנסת המשפחה, ורישיונו נחוץ לו לשם כך, אולם, אני סבורה, שנוכח חומרת הפגיעה ואובדן חיי אדם, והאיזון הראוי של רכיבי הענישה, יש להטיל עליו פסילה ממושכת.

לצד עונשים אלה תוטל על הנאשם ענישה צופה פני עתיד, מאסר מותנה, בן 12 חודשים, פסילה מותנית, בת 12 חודשים, קנס, התחייבות, פיצוי לטובת משפחת המנוח, בסך 15,000 ₪, וצו מבחן, לתקופה של שנה, במסגרתו ישולב הנאשם במסגרת המתאימה לצרכיו, בהתאם לקביעת שירות המבחן.

אשר לטענת הסנגור בדבר פיצוי במסגרת ההליך אזרחי, הרי שאין בכך כדי למנוע פסיקת פיצוי הולם למשפחת המנוח. יודגש שהפיצוי אינו בא להיטיב עם משפחת המנוח, ובא על מנת שהנהג שגרם לאובדן חיי אדם, ישא באחריות לכך גם במישור הכספי.

לפיכך, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

19. 9 חודשי מאסר בפועל.

עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות, ב"ילדינו מרכז תקוותנו-נהריה", כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 22.3.22.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 27.6.22, בשעה 8:00, ביחידת עבודות השירות, במתחם כלא מגידו.

הנאשם מוזהר שהפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

2. אני דנה את הנאשם ל-12 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, או של נהיגה בזמן פסילה או עבירות בהן הורשע בתיק זה.

3. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

הנאשם יפקיד את רישיונו לא יאוחר מיום 10.7.22, במזכירות בית משפט לתעבורה.

הפסילה בתיק זה הינה במצטבר לכל פסילה אחרת אותה מרצה הנאשם.

לתשומת לב הנאשם חובה עליו להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית משפט לתעבורה או להמציא תצהיר על העדר רישיון נהיגה ואם הופקד רישיון נהיגה בתיק אחר תימסר הודעה על כך למזכירות בית משפט לתעבורה.

יובהר כי אם הנאשם לא יפקיד את רישיונו במועד מחד עלול להיחשב כפסול ומאידך מניין הפסילה לא יחל בהעדר הפקדה כאמור.

4. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע, או עבירה המנויה בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה.

5. אני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 5,000 ₪.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים ורצופים, התשלום הראשון החל 10.7.22.

ניתן לשלם את הקנס באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il, (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט), או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות". במוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000, או במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

6. חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, להימנע מלבצע עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, והעבירות בהן הורשע בתיק זה, למשך שנתיים מהיום.

7. פיצוי בסך 15,000 ₪, שיועבר למשפחת המנוח.

סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט, לא יאוחר מיום 10.7.22, ויועבר באמצעות מזכירות בית המשפט למי מבני משפחתו של המנוח, אשר פרטיו ימסרו מבעוד מועד ע"י המדינה.

8. אני מטילה על הנאשם צו מבחן לתקופה של שנה, בפיקוח שירות המבחן, במסגרתו ישולב הנאשם בטיפול המתאים, לפי צרכיו, במסגרת שתקבע על ידי שירות המבחן.

מובהר לנאשם, כי אם לא יעמוד בתנאי המבחן, אהיה רשאית לשוב ולגזור דינו מחדש, לרבות מאסר מאחורי סורג ובריח.

העתק מגזר הדין יועבר לממונה על עבודות השירות.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"א אייר תשפ"ב, 12 מאי 2022, במעמד הצדדים.